

Janusz Komorowski

Płk dr farmacji - Jan Kosiński ps.
"ORLIK"

Przegląd Pruszkowski nr 1, 104-107

2015

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Por. hm. Janusz Komorowski „Antek”
Sekretarz Zarządu Okręg ŚZŻAK
Warszawa – Powiat

Płk dr farmacji – Jan Kosiński ps. „ORLIK”

Odznaczony:

Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski
Złotym Krzyżem Zasługi
Krzyżem Armii Krajowej
Warszawskim Krzyżem Powstańczym
Medalem Komisji Edukacji Narodowej
Medalem MON i odznaczeniami: Akcja „Burza” AK, PCK,
PTTK

Członek Korpusu Weteranów Walk o Niepodległość Rzeczy-
pospolitej Polskiej.

Janek urodził się 5 czerwca 1926 roku w Czechowicach (obecnie Ursus) – syn Jana i Wandy z d. Kominek.

Wychowywany w domu z tradycjami legionowymi – ojciec służył w Legionach Polskich. Z domu rodzinnego wyniósł przekonanie, że bycie Polakiem z dziada pradziada zobowiązuje. Rodzice pokazali, że należy być Polakiem i człowiekiem.

W domu państwa Kosińskich znalazła w czasie okupacji schronienie młoda żydówka – ocalono ją od zagłady.

Do szkoły powszechnej uczęszczał we Włochach pod Warszawą. Od 1937 roku naukę kontynuował w Kolegium Księży Marianów na Bielanach. Maturę zdał na tajnych kompletach w 1944 r. w Liceum Księży Marianów.

W pierwszych dniach września 1939 r. Janek zgłosił się na ochotnika do Wojskowej Komendy we Włochach – pełnił funkcję gońca – pieszo chodził na Okęcie, do Falent, Raszyna, Babic i Skoroszy – tak zaczął trudny i niebezpieczny okres działalności w konspiracji.

W lipcu 1942 roku podjął pracę w laboratorium analiz lekarskich Miejskiego Ośrodka Zdrowia we Włochach.

Praca nie przeszkodziła mu w kontynuacji nauki i pracy w konspiracji.

W lutym 1942 r. Związek Walki Zbrojnej został przekształcony w polskie wojsko ochotnicze działające w strukturach Polskiego Państwa Podziemnego. Armia Krajowa miała swoje jednostki zarówno w miastach, jak i w terenie, 11 listopada 1942 r. Jan Kosiński złożył przysięgę w Armii Krajowej na ręce „Tadeusza” w punkcie kontaktowym, w domu państwa Mizerskich przy ul. Parkowej we Włochach. Otrzymał pseudonim „Orlik” i został przydzielony do plutonu 1763 dowodzonego przez Zdzisława Niemiatuskiego „Łosia” w VII rejonie „Jaworzyn”, VII Obwód „Obroża” z siedzibą w Ożarowie Mazowieckim. Tam, do służby w Armii Krajowej przyjęta została także trzydziestoosobowa grupa żołnierzy Narodowych Sił Zbrojnych.

Pewnego dnia, podczas ćwiczeń terenowych w Opaczu Niemcy urządzili zasadzkę na żołnierzy z „Jaworzyna”. W czasie walki zginęli koledzy „Orlika”:

Ryszard Kusiak ps. „Apollo”, lat 19

Tadeusz Michałowski ps. „Jastrząb”, lat 19

Romuald Fijałkowski ps. „Toska”, lat 17

Ludwik Zawadzki ps. „Junak”, lat 21.

Ta tragiczna śmierć głęboko poruszyła szeregi AK, a zwłaszcza środowisko „Obroży”. Pogrzeb kolegów odbył się potajemnie z powodów konspiracyjnych – na ich grobach nie umieszczono tablic z nazwiskami.

Wiosną 1944r pluton odbył marsz ćwiczebny na Powązki z zamiarem wzięcia udziału w walkach o Fort Bema.

31 lipca 1944 r został wydany rozkaz wymarszu na Powązki. Po spędzonej na cmentarzu nocy akcja – z nieznanych przyczyn, została odwołana. 1 sierpnia wybuchło Powstanie Warszawskie. Jednostki przedostały się do Kampinosu i wzięły udział w walkach Grupy „Kampinos”. „Orlik” z pełnym zaangażowaniem i ofiarnością pełnił służbę w akcji „perony” we Włochach, ratując i pomagając ludziom wypędzonym z Warszawy. Był pracownikiem Ośrodka Zdrowia – ułatwiało mu to w prowadzeniu akcji humanitarnej.

16 września 1944r został włączony do transportu wygnańców i wywieziony do obozu w Pruszkowie (Dulag 121), z którego, po 8 dniach, udało mu się uciec.

W Armii Krajowej służył do 2 stycznia 1945 roku. W październiku 1945 roku zaczął studia na Wydziale Farmaceutycznym Uniwersytetu Warszawskiego.

W 1949 roku ożenił się z Krystyną Główką, z którą miał dwie córki.

Dyplom magistra farmacji otrzymał w 1950 r. z rąk rektora Akademii Medycznej w Warszawie. 16 maja tego roku Państwowy Instytut Higieny zawarł z Janem Kosińskim umowę o pracę na stanowisku asystenta naukowego. 26 lutego 1951r został on powołany do służby wojskowej, Po przeszkoleniu w Wojskowym Centrum Wyszkożenia Medycznego w Łodzi mianowany został na stopień porucznika i skierowany do pełnienia służby w Departamencie Służby Zdrowia MON, w Wydziale Zaopatrzenia i Farmacji.

23 stycznia 1974 r. uzyskał stopień naukowy doktora nauk farmaceutycznych. Wiele lat współpracował z Centrum Medycznym Kształcenia Podyplomowego w Warszawie.

12 października 1974 r. otrzymał nominację na stopień pułkownika. W stan spoczynku przeniesiony został 14 sierpnia 1989 r.

Po transformacji ustrojowej w 1989r. uczestniczył czynnie w tworzeniu Związku Żołnierzy Armii Krajowej. Z pełnym poświęceniem opiekował się grobami żołnierzy z 4 kompanii VII Rejonu „Jaworzyn”. Był jednym z pomysłodawców i inspiratorów ufundowania na cmentarzu we Włochach pomnika żołnierzy Armii Krajowej oraz płyty marmurowej na całej powierzchni grobu z tekstem epitafium, poświęconym żołnierzom poległym w Opaczu. Przez długie lata był zatroskany o ocalenie od zapomnienia innych miejsc pamięci we Włochach i okolicach Warszawy.

Od początku istnienia Światowego Związku Żołnierzy Armii Krajowej brał aktywny udział w Zarządach Koła „Jaworzyn” i Okręgu Warszawa – Powiat. Sprawował opiekę nad sztandarami i zajmował się kolportażem publikacji m.in. „Na Przedpolu Warszawy”, „Biuletynu AK”. Gromadził i opiekował się archiwaliami Zarządu Okręgu: organizował również akcje charytatywne dla Polaków na wschodzie.

Był zawsze wyjątkowo zdyscyplinowany i niezawodny, systematycznie uczestniczył w posiedzeniach Zarządu oraz we wszystkich uroczystościach patriotyczno-religijnych. Był serdeczny, życzliwy i uczynny.

Odszedł na Wieczną Wartę 3 marca 2015 r. w Warszawie. Pochowany został 10 marca na Starych Powązkach.

Cześć Jego Pamięci